

ex. ř., § 2 odst. 1. a 2., čís. 2, 4, 5, §§ 275—278 nesp. říz.) přípustným pořadem stolic. O výhradě vlastníka, zde tedy podílníků, schváliti dražbu, jednati dlužno rovněž v řízení dražebním (§ 278 nesp. říz.). Doložiti též dlužno, že Neumann Kom. k ex. ř. str. 104 praví, že rozsudek (výrok) musí obsahovati, jak veliké jsou ideální podíly spoluvlastníků, i zajisté se to k zamezení zmatků aspoň doporučuje.

### Čís. 1723.

**Pod obrat »jiné jednání« (§ 353 ex. ř.) nespadá plnění určitého množství věcí zastupitelných.**

(Rozh. ze dne 20. června 1922, R I 701/22.)

Ježto dlužnice nedodala zboží ve lhůtě, smírem stanovené, domáhal se vymáhající věřitel povolení exekuce, by uděleno mu bylo zmocnění, aby si zboží (50 q řepkových pokrutin určité jakosti) opatřil na náklad dlužníkův jinde. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Způsob exekuce, který vymáhající věřitel zvolil, není v tomto případě po zákonu přípustným. Jde o plnění určitého množství věcí zastupitelných, které povinná strana dle vlastního doznání má v držení. Při exekuci k vydobytí plnění takovýchto věcí dlužno však postupovati dle předpisu § 346 ex. ř. Vymáhající věřitel mohl by se domáhati jen vydání soudního příkazu, by věci tyto výkonným orgánem povinné straně byly odňaty a vymáhajícímu věřiteli vydány (§ 346 ex. ř.). Zdali výkonný orgán věci, o něž jde, u dlužnice skutečně také nalezne, jest naprosto nerozhodno. Exekuce dle § 353 ex. ř., kterou první soudce povolil, jest v tomto případě nepřipustna, poněvadž nejde o vydobytí určitého konání, jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Dle exekučního titulu jest povinná strana zavázána dodati straně vymáhající 50 q řepkových pokrutin, určité jakosti, tedy movité věci určitého druhu. Stěžovatel neprávem má za to, že k vydobytí tohoto plnění lze v případě, o něž tuto jde, vésti exekuci dle § 353 ex. ř. Na rozdíl od ustanovení § 346 ex. ř., jehož nadpis zní: »vydání nebo plnění movitých věcí«, má § 353 ex. ř. nadpis: »vymožení jiných jednání« a plyne jmenovitě z druhého odstavce § 346 ex. ř., že předpisu jeho prvního odstavce sluší užití, má-li povinná strana plniti určité množství věcí zastupitelných. Ani stěžovatel nemůže popírati, že plnění, jehož se exekucí domáhá, jest druhu takového. Ovšem by nemohla okolnost, že §§ 346 a 347 ex. ř. mluví jen o takových věcech movitých, určitého druhu, které u sebe chová povinná strana, neb osoba třetí k jich vydání ochotná, ospravedlniti zdánlivě domněnku, že oběma těmito předpoklady dlužno doplniti marginální rubriku těchto zákonných předpisů, a že v tom případě, není-li tomu tak, jest na místě exekuce k vymožení »jiných« jednání. Tento názor, stěžovatelem zastávaný, jest však jasně vyvrácen důvodovou zprávou k §§ 348 a 355 vládní předlohy k ex. ř., kteréžto

paragrafy mají až na některé stylistické a k objasnění sloužící změny stejné znění s textem zákona samého (totiž §§ 346 a 353 ex. ř.). V důvodové zprávě se obšírně vykládá, že se nedoporučuje zmocnití věřitele, by na účet dlužníkův nakoupil věci dle jich druhu určité, které nebyly dlužníkem plněny; dále se v ní mluví o nedotčeném nároku věřitele na náhradu jeho interese (zájmu) a ku konci odmítá se výslovně, by byl v platnosti zachován předpis § 308 ob. soud. řádu, jenž zněl: »Kdyby žalovaný neměl takovéto zboží (totiž neurčité zboží, které má dodati), nechť soudce žalobci povolí, by je koupil způsobem pro obě strany nejneškodnějším a vymáhal proti žalovanému škodu svou.« Dle toho není tedy přípustno, výrazem »jiné jednání« rozuměti plnění určitého množství věcí zastupitelných. Totéž vyplývá krom toho také zřejmě z důvodové zprávy k §§ 355—360 vládní předlohy (§§ 353—358 ex. ř.), dle níž tato zákonná ustanovení zásadně přejímají předpisy §§ 309 a 310 ob. soudn. řádu, a právě tak jako tyto mají na mysli jen případy, v nichž »žalovaný jest povinován žalobci nějakou prací (factum)«, mluví tato důvodová zpráva veskrz jen o »práci« a »osobním plnění«. Exekuční návrh, o nějž tuto jde, směřující v podstatě ku povolení koupě úhradné, dlužno proto pokládati za nepřípustný, tak že zamítnutí jeho soudem rekursním odpovídá zákonu a dovolací stížnost jest neodůvodněna.

#### Čís. 1724.

**Podmíněné platební příkazy upomínacího řízení nejsou platebními příkazy ve smyslu § 370 ex. ř. Na jich základě lze povolití zajišťovací exekuci jen za podmínek § 371 čís. 3 ex. ř.**

(Rozh. ze dne 20. června 1922, R I 720/22.)

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci na základě podmíněného platebního příkazu upomínacího řízení. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce. Důvody: Právem vytýkají stěžovatelé, že platební rozkaz upomínací, vydaný dle zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák., není dle § 370 ex. ř. exekučním titulem pro exekuci zajišťovací ve smyslu §§ 370—377 ex. ř. Dle § 370 ex. ř. ve znění novely ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák., může býti povolena exekuce ku zajištění peněžních pohledávek pouze na základě konečných rozsudků a platebních příkazů tuzemských soudů civilních. Tento výpočet exekučních titulů jest taxativní a nelze ho rozšiřovati na jiná rozhodnutí soudní. Platební rozkaz, vydaný v řízení upomínacím dle zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák., nelze na roveň klásti platebním příkazům, vydaným dle § 550 c. ř. s. a 557 a 558 c. ř. s., to plyne jasně z předpisu § 370 a 371 ex. ř. Že předpis § 370 ex. ř., který připouští za exekuční titul exekuce zajišťovací platební příkazy týče se pouze platebních příkazů, vydaných dle §§ 550, 557 a 558 c. ř. s. a § 19 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., plyne z předpisu § 371 ex. ř., kde se o platebních příkazech mluví v odstavci druhém a o platebních rozkazech upomínacích v odstavci třetím tedy odděleně. Ze srovnání předpisů § 370 a 371 čís. 2 a 3 vyplývá nepochybně, že exekuci zajišťovací na základě platebního